

Szilágyi Zoltán

Angyalszelídítő

Szerkesztette:
Vas Annamária

© 2013 Szilágyi Zoltán
(v1.06)

Angyalszelidítő

Keme alig látott valamit a sötétben, az álmoasságtól kábán botladozott apja után a páfrányokkal és a feje fölé magasodó zombékkal borított területen. Apró bőrcsizmája vastag, süppedős mohaszőnyegen taposott, és néha tüskés indák kapaszkodtak a lábába. Dermesztő hideg volt, a nappal melegét felszívta a csillagokkal telehintett, tiszta égbolt. A tízéves kisfiú lehelete messzire gomolygott a kora őszi éjszakában; már rég megbánta, hogy a felnőttekkel tartott.

Alig fél órája indultak el hazulról, ahol hatalmas jelenetet rendezett, dühöngött és sírt, hogy apja, Nosh magával vigye az éjszakai „kirándulásra”. A férfi eleinte ellenállt, ám végül fáradt beletörődéssel az arcán beadta a derekát: a feleségével történetek után képtelen volt nemet mondani fiának.

A mezőt sekély mocsár szegélyezte, melyet halványfehér derengésbe vontak a törékenynek tűnő, mesterséges örpóznák: a széles völgyben elterülő síkság úgy nézett ki, mintha egy óriás karsú, fehér szögekkel hintette volna tele. A kétembernyi magas, alig négyujjnyi vastag oszlopok húszméterenként meredtek elő a földből, fényük kiegészítette a pásztorok fáklyáinak fényét. Belsejükben rendkívül összetett berendezések lapultak, amelyek feromonokkal, nanogépekkel, hanghullámokkal és szagokkal tartották távol maguktól a bolygó őshonos élőlényeit. Csak azokat a fajokat hagyták életben, melyek nem voltak közvetlenül veszélyesek a maroknyi betelepített földi életformára.

Keme dideregve összébb húzta a kötött poncsót, és maga elé tartotta a kezében szorongatott fáklyát. Az apró láng torz sündisznókká változtatta az elhalt gyökérpillérekön ücsörgő sás- és fűcsomókat, melyek tüskéi közül apró, csillogó szempárok meredt rá. Megborzongott. Bár tudta, hogy az örpóznák közelében nem eshet bántódása, nagyon félt: ha apja nincs mellette, sohasem merete volna betenni a lábát a zombékosba. Nappal már számtalanszor segített kihajtani az állatokat a mezőre, ám a sötétben az egész világ másként festett.

A Moodoo — ahogy az első telepések elnevezték a bolygót — mindent megtett annak érdekében, hogy elpusztítsa a felszínére tévedt betolakodókat. A belélegezhető levegő és az iható víz kivételével nem akadt más, ami élehetővé tette volna a felszínt, ráadásul a helyi fauna képes volt elfogyasztani a földi élőlényeket, s ez semmi jóval nem kecsegtette a betolakodókat. A pár ezer „honfoglaló” ugyan uralma alá hajtotta a bolygó néhány négyzetkilométernyi részét, ám az irtásokon túli gyilkos erdőségekbe senki sem merészkedett: olyan lények éltek odabent, melyekhez képest a legádázabb földi ragadozók ártatlan kiscicáknak tündek csupán. Akik mégis megpróbálták, sokszor megfizették az árát... akárcsak Keme édesanyja.

– Öltözz fel rendesen! – mondta neki anyja azon a rettenetes reggelen, és mikor Keme nem reagált a szavaira, gyengéden megragadta, és egy poncsót erőltetett rá. A fiúnak már elege volt az asszony „ostoba” szabályaiból, és ahol csak tudta, ösztönös gyermeki lázadásával megnehezítette a nő dolgát. Most épp azért volt engedetlen, mert Shima megtiltotta neki, hogy elkísérje őt a kolónia biztonságos határain túlra, holott Keme már igencsak beleélte magát a kalandba.

Nem lökte el magától anyja kezét, de arra sem méltatta, hogy megemelje a karját, vagy ránézzen, holott most is érezte magán a nő kedves, de szigorú tekintetét. Shimának át kellett nyúlni a szövet nyílásain, és egyenként kihúzni az apró végtagokat.

– Hagyjál már!

– Megfázol!

– Nem érdekel! – vágta oda Keme durcásan.

Shima megdermedt a mozdulat közben, leguggolt, és egyenesen a kisfiú szemébe nézett. Az asszony gyönyörű volt, mint mindig: hosszú, fekete haja a mellkasára omlott, kreol bőrű arca gondterhelt ráncokba gyűrődött.

- Keme... nagyon sajnálom, hogy nem jöhetsz velem, de veszélyes odakint.
- De megígérted! Azt mondtad, hogy ott lehetek, mikor kijelölitek az új legelőt!
- Nem! Azt ígértem, ha úgy alakul, *lehet*, hogy magammal viszlek és...

A kisfiú azonban nem várta meg, míg befejezi; ajkait összeszorítva kiviharzott a hatalmas børsátorból.

- Keme! – kiáltott utána Shima, de ő ostoba sértettségében nem válaszolt.
- Ekkor még nem is sejtette, hogy talán soha többé nem beszélhetnek egymással.

Másnap kiderült, Shimának igaza volt, az új terület egyáltalán nem bizonyult biztonságosnak: a csapat tagjai csaknem mindannyian odavesztek, csupán Keme anyja és egy másik férfi élték túl a „kalandot”. Azonban az öröm, hogy megmenekültek, nem tartott sokáig: mindketten órákon belül megbetegedtek és kómába estek.

Testüket a kémiai folyamatokat lelassító sztáziskamrákba kellett zárni, hogy megóvják őket az elkerülhetetlen végtől. Sajnos ez csupán ideiglenes megoldás volt – a hosszú ősz ellenére a tél megállíthatatlanul közeledett, és a kolónia túlélése érdekében mindegyik sztáziskamrát magokkal és terményekkel kellett feltölteni, hogy átvészeljék az ínségesebb időket. Shima már csak néhány hétig rejtőzhetett el a halál elől: a közösség nem pazarolhatta az erőforrásait a haldoklókra.

Keme el sem búcsúzatott anyjától. A telepések hite szerint a holtak szelleme magával ragadja a gyermekeket a túlvilágra, ezért a fiút sem engedték az asszony testének közelébe, hiába pislákol még benne az élet. Sohasem mondhatta el neki, mennyire sajnálja, hogy rosszul viselkedett.

A világ, mely eddig varázslatos helynek tűnt a számára, most kimutatta a foga fehérjét. Valamiért úgy érezte, becsapták. A szörnyű csalódás mély, sötét lyukat ütött a szívébe, és a seb az eltelt hetek során sem volt képes behegedni.

A marhák által lelegelt és letiport mező zömmel földi fűvel volt bevetve, ám az erdőtől nem messze eső zombékos már a helyi fajoknak is otthon adott. A bolygó állatvilága évmilliárdokkal a behurcolt növények és állatok előtt járt, így azok csak az őrpóznák közelében maradhattak meg. Az emberek sem képezték ezalól kivételt.

– Itt van egy! – harsant valahonnan a kiáltás, amit panaszos tehénbögés követett, majd újabb kiáltások hallatszottak.

A marhák késő délután törtek ki a karámjukból, és a legelőre szaladtak, egészen a biztonságos terület széléig. Senki sem tudta, hogy mi riasztotta meg őket, de a pásztorok egy része azóta is őket hajkurászta az egyik gyógyító sámán társaságában. Keme apja először nem tartott velük, előbb a karámok javításánál segédkezett, és csak később eredt ő is az állatok nyomába. A fiú akkor akaszkodott rá, amikor hazament, hogy átöltözzön az éjszakai kutatáshoz. A férfinak valójában nem volt választása: mindketten tudták, ha nem viszi magával a fiút, az valószínűleg utánaszökik.

Nosh futva a hang irányába indult, fia pedig utánabotorkált, ám a férfi sokkal gyorsabb volt, és eltűnt a magas fűoszlopok között.

- Apa! – kiáltotta a fiú rémülten.
- Gyere utánam, Keme! – kiáltotta vissza a férfi... *valahonnan...*
- Apa?

A férfi azonban nem válaszolt, csak panaszos bögés hallatszott, majd kurjongatás, amint a pásztorok megpróbálták befogni az állatot.

– Apa? – kérdezte a kisfiú egyre rémültebben, és a hangok felé indult. A pánik összeszorította a gyomrát. A férfival együtt a biztonságérzete is eltűnt. Az árnyékok megteltek félelmetes lényekkel, melyek csupán arra vártak, hogy karmaikat és fogaikat lágy húsába mélyesszék... Összerázkódott.

A póznánál biztonságban leszek!

Remegő kezével leengedte a fáklyáját, és lábujjhegyre ágaskodott, hogy észrevegye a legközelebbi őrpózna derengését, majd mikor megtalálta, abba az irányba indult. A hideg fény úgy vonzotta, akár egy lepkét. Ahogy közelebb ért, és végre megpillantotta az oszlop fehéren izzó tetejét a fűcsomók között, rohanni kezdett.

Hirtelen kijutott a zombékosból. Széles, sík mező terült el előtte, amely azonban tökéletes sötétségbe burkolózott az őrpózna fénykörén túl. A lerágott fű arra utalt, hogy ezen a területen már legeltettek korábban, az oszlopok hiánya viszont azt jelentette, hogy a területet éppen pihentették... és *bármilyen* lapulhatott a sötétségben.

– Apa? – kérdezte, ám hangja rémült suttogásba fulladt. Az oszlop megérezte a jelenlétét, és egyre fényesebben kezdett ragyogni, hogy segítse a tájékozódásban.

A fűben valami nagy és barna feküdt, a felszínén pedig csillogó hullámok futottak végig. Keme remegve előretartotta a fáklyáját, hogy megvédje magát a valamitől, de amaz nem közelített — végre felismerte, mi az.

Egy bika!

Az állat az oldalán feküdt, neki háttal. Az egyik szarva a puha földre fúródott, a másik az égnek meredt. Még élt, néha meg-megrándult, és lábaival bágyadtan kapálta a levegőt. Az oldalán fehér valamik mozogtak, testük meg-megcsillan az őrpózna fényénél; áttetsző szárnyaik — valószínűleg azok lehettek — egy ütemre mozdultak, mintha hullám futna végig a vízen.

Keme nem tudta, mihez kezdjen. Nem mert kiáltani, mert attól tartott, hogy felhívja magára a figyelmet. A legszívesebben elmenekült volna, de a sebesült állat látványa visszatartotta. A telepések számára minden marha óriási értéket képviselt: erőforrások hiányában ez volt az egyetlen faj, melyet átalakítottak, hogy meg tudja emészteni a helyi növényeket is. Egy közönséges növényevő elpusztult volna a földi fű között lapuló helyi növényektől, illetve a leveleikben található enzimektől és mérgeanyagoktól. A marhák nélkül nem lett volna se tej, se hús az asztalukon.

A kisfiú nagyot nyelt. Tudta, apja mindent megtenne azért, hogy megmentse az állatot, és úgy vélte, ő sem viselkedhet másként. *Bátornak kell lennem!* – gondolta, de hosszú, reszketeg másodpercekbe tellett, mire fellelte magában a hősiesség szikráját. Előreszegezte a fáklyát, és közelebb araszolt a fekvő állathoz, melynek oldalán fekete csíkok futottak a föld felé. *Vér!*

A vonalak a marha oldalán éktelenkedő sebekből indultak, melyeket körülvettek az apró, fehér bundás lények. Akkorák lehettek, mint egy pocok, és két pár hártvány szárnyuk meg-megrezzent, ahogy mohón lefetyelték a sebből csordogáló vörös nedűt. Többtucatnyian voltak, és egymást félretolva igyekeztek odafurakodni a vérhez. Ahogy Keme közelebb lépett, megmozdultak, és megpróbáltak minél messzebb kerülni a lángoktól, ám nem adták fel a pozíciójukat: fejüket a sebekben tartották, és összecsuhták szárnyaikat.

A fiú nekibátorodott. Közelebb lépett, és hadonászni kezdett a fáklyával, hogy elűzze a gonosz kis vámpírokat. Néhány lény sértődötten felágaskodott: hosszú fogaikat kihúzták a sebből, és méltatlankodva csicseregtek valamit. A ragacsos vér úgy pergett le fehér bundájukról, mint víz a zsírpapírról. Apró, fekete szemük méltatlankodón meredt Kemére.

– Menjetek innen! – kiáltotta a fiú.

Néhány lény megelégette a zaklatást, és a levegőbe röpönt, mire Keme rémülten felordított, elejtette a fáklyát, és az oszlop felé rohant. Hallotta a füle mellett zümmögő szárnyak hangját, és úgy érezte, valami a hátának csapódik. Újból felordított. A félelem megbénította, térdre esett, és négykézláb hajtotta magát tovább, miközben minden pillanatban azt várta, hogy tüéles fogak marnak a nyakába.

Mikor elérte az oszlopot, összekuporodott, és rettegve várta, hogy a lények belőle is lakmározni kezdjenek, ám mikor semmi sem történt, óvatosan kinyitotta a szemét.

Az őrpózna fénye gondoskodón ölelte körül, az oszlopból pedig halk zümmögés áradt. Keme érezte, amint a fém remegni kezd az ujjai alatt. Az apró lények ide-oda cikáztak a fénykörön túl, de nem mertek közelebb menni a fiúhoz. Néha függőleges testtel megálltak a levegőben, úgy figyelték, majd inkább visszatértek a marhához. Csupán egyetlen állat maradt a közelében — szemlátomást érdekelte az embergyerek.

Keme elkerekedett szemmel bámult rá: a lény egyhelyben lebegett, mintha odaszögelték volna, csak szivárványszínben játszó szárnyai dolgoztak elmosódva. Az őrpóznából áradó fény alakjának minden apró részletét kirajzolta. A feje hosszúkás volt, apró, fekete gombszemmel, a fogai most egyáltalán nem látszottak, talán visszahúzta őket. Vékonyka karját és lábát hosszúkás testéhez szorította, melyet makulátlan, fehér szőr borított. A feje fölé nyúló fésűs antennák parányi glóriát formáztak, és szinte izzottak az oszlop fényében. Az állat úgy nézett ki, mint egy aprócska...

– Angyal! – lehelte a kisfiú. Anyja meséi alapján ilyenek képzelte a mitikus teremtményeket.

Egy pillanatra az ötlött eszébe, hogy talán épp a Nagy Szellem küldte számára az apró lényt, egyfajta üzenetként. *Órangyalként!* A gondolat jóleső melegséggel töltötte el.

– Keme! – hallatszott mögüle, és mikor hátrafordult, apját látta elötörni a zsombékosból. A férfi arcán aggodalom ült. – Hallottam a kiáltást! Jól vagy?

– Persze! – mondta a fiú sértett hangon, mintha már maga a feltételezés is vérlázító lenne, hogy valami baja esett. A férfi közelsége megnyugtatta, és egy pillanat alatt megfeledkezett az iménti dermesztő félelemről. – Találtam egyet! – közölte büszkén, és a bikára mutatott.

Nosh az állatra nézett, azután a poncsóját felhajtva Kemét kezdte vizsgálgatni.

– Mondom, hogy jól vagyok! – húzódott el a fiú sértődötten.

– Rendben – mosolyodott el kurtán apja, azután a bikához ment. Az angyalok ijedten spricceltek szét a közeledtére: úgy tűnt, a férfit sokkal komolyabb fenyegetésnek tekintetik, mint az aprócska fiút. Csak a legbátrabb angyal maradt a közelben, és egyhelyben lebegve figyelte őket. Hamarosan további férfiak tűntek fel, és Orenda, a sámán, aki egy gyógyfűvel teli kötényt viselt a nyakában, s ahogy meglátta a sebesült állatot, azonnal munkához látott: gyógyfűvel kevert sárral tapasztotta be a bika sebeit.

Míg a pásztorok meghányták-vetették a helyzetet, a nő ügyesen, némán dolgozott; ahogy mozgott, a hosszú, fekete hajába font gyöngyök össze-össze ütődtek. Mikor végzett, a férfiak együttes erővel megkísérelték megmozdítani az állatot: ketten a szarvát fogták, négyen pedig megpróbálták lábra állítani.

– Rendbe jön? – kérdezte Keme a nőt.

– A bika? Ha eljut a karámokig, biztosan. Ott majd teletömöm antibiotikumokkal, meg kipucolom a sebeit. Egyelőre a sár is megteszi. Sajnos nem hoztam magammal elég felszerelést.

– Én találtam meg!

– Ügyes vagy.

– Az angyalok sebesítették meg...

– Angyalok?

– Ott van egy! – mutatott Keme a lényre, amely talán megérezte, hogy róla van szó, mert villámgyorsan eliszkol.

– Az egy *fogtünder*... de az angyal is jó név, bár semmi angyali nincs benne. Komisz kis bestia! Rengeteg vért képes kiszívni, amitől feldagad, mint egy kullancs... ráadásul ha elég ideje van, a sebhe is petézik! Nem szép látvány, mikor a lárvák kirágják magukat a marhákból...

Keme leesett állal, elfehéredve meredt a sámánra, aki észbekapott, és zavartan megköszönte a torkát.

– Ám erre most nem kerül sor! A tapasztok majd gondoskodnak róla – mondta gyorsan, hogy megnyugtassa a fiút.

– De hiszen annyira szép! Hogy lehet ennyire gonosz?

– Gonosz? Ó, nem hinném, hogy az lenne! Egyszerűen azt teszi, amit a természete diktál... olyan, amilyen.

A bika végre fújtatva feltornászta magát, és remegő lábakkal bár, de megállt. Egy pillanatra úgy tűnt, összerogy, de a pásztorok megtámasztották, azután kurjongatva megpróbálták mozgásra bírni. Az állat végül panaszos bőgések közepette, imbolyogva megindult előre, az emberek pedig boldog mosollyal az arcukon követték.

Néhányan meglapogatták Keme hátát, míg ő vigyorogva fogadta a dicséretüket; már nagyon régen nem érezte magát ennyire jól.

– Ügyes voltál! Édesanyád is büszke lenne rád! – mondta az egyikük.

A fiú arcáról lefagyott a mosoly. A férfi úgy beszélt Shimáról, mintha már halott lenne, és ez feldühítette. Lelkesedése, amely eddig elterelte a figyelmét arról, hogy mennyire hideg van, és mennyire fáradt, elillant. A hazafelé vezető úton inkább csendben maradt, és Orenda szavain rágódott.

A vágy, hogy újra találkozzon a lénnel, másnap folyamatosan erősödött benne, míg végül másra sem tudott gondolni. Az állatka egyszerre volt izgalmas, félelmetes és gyönyörű — Keme még sohasem látott hozzá hasonlót.

Egyre csak arra tudott gondolni, hogy az apró lényt tényleg a Nagy Szellem küldte hozzá, talán azért, hogy meggyógyítsa az édesanyját. Persze, az eszével tudta, hogy ez nem igaz, a szíve mégis megtelt gyermeki vágyakozással. Egy csodára volt szüksége, és az állatka valódi égi jellé változott a szemében. Úgy érezte, vissza *kell* mennie az angyalhoz, ám a sámán szavai elbizonytalanították: nem értette, hogy egy ilyen gyönyörű lény hogyan élhet más állatok vérén. Az ellentmondás nagyon bosszantotta. Szeretett volna még többet megtudni róla, ezért felkereste Orendát, aki a helyi élővilág legnagyobb ismerőjének számított.

– Csak vért esznek?

– Ki tudja? Alig fél évszázada vagyunk itt, és manapság nem sok embernek van energiája tudóst játszani. Elképzelhető, hogy olyanok, mint a cápák: messziről megérik a vér szagát, és attól kezdve csak az jár a fejükben, hogyan szerezhetnék meg.

– Kár – mondta Keme szomorúan. A régi történetekből ismerte a cápákat, és azt is tudta, hogy sohasem fog látni egyet sem. Nem is nagyon akart.

– Ugyan, ne szomorkodj! A Régi Földön vannak olyan vérszívók is, melyek egyáltalán nem esznek vért. Ott vannak például a szúnyogok: csak szaporodáshoz van rá szükségük, amúgy nektáron élnek.

– Ó!

– De miért érdekelnek ennyire?

Keme megvonta a vállát.

– Csak úgy. Nagyon tetszenek.

– Nézzenek oda! Remélem, nem akarod megszelídíteni őket...

– Megszelídíteni? – kérdezett vissza a fiú zavartan. A szeme tágra nyílt: lenyűgözőnek találta az ötletet.

– Ugyan már, kölyök, csak vicceltem! Ugye nem akarsz visszamenni a mezőre? – nézett rá a nő gyanakodva.

– Nem! Dehogy! – válaszolta a fiú, és lesütött szemmel elsomfordált.

Nosh sajátos módon kezelte felesége elvesztését: egyfajta csendes, fásult depresszióba süllyedt, és minden éjjel elmenekült otthonról, hogy aztán hajnalban alkoholtól bűzlő lehelettel nyomjon csókot fia hajára. Ezen az estén sem történt másként.

Mikor apja elindult, hogy megküzdjön bánatával, Keme kipattant az ágyából, felöltözött, és magához vette a nektárzselés üveget, melyet korábban az ágya mellé rejtett. A Mundoon nem éltek méhek — legalábbis olyanok nem, melyektől épeszű ember megpróbálta volna elszedni a mézüket. Így hát, ha az ember édességet akart, maradtak a növények: az egyik őshonos faj hatalmas virágokat növesztett, melyek bibéjét a telepések kis bambuszcsövek segítségével rendszeresen megcsapolták. A kapott cukros oldatból elpárologtatták a vizet, így egyfajta édes zselét kaptak, melyet az emberek nyugodtan elfogyaszthattak. Keme imádta ezt a nyalánkságot, és úgy gondolta, az angyal is örömmel meg fogja kóstolni.

A mező alig félórányi gyaloglásra volt a Várostól, amely túl apró volt ahhoz, hogy igazi város lehessen, ám mivel ez volt a bolygó legnagyobb települése, rajta maradt a gúnynev. Mikor elindult, Keme nem is sejtette, hogy ez lesz addigi életének leghosszabb fél órája: az út a sötétben, magányosan egészen másként festett, mint apja társaságában. Többször is megtorpant és fülelt, máskor pedig alig bírta meggyőzni magát arról, hogy tovább kell mennie. *Ha megszelídítem, mindenki látni akarja majd! Apa nagyon büszke lesz rám... és talán anya is!* – gondolta, és az indokok végül elegendőnek bizonyultak, hogy megmozduljon.

A zombékos mögötti kietlen mezőnél megtorpant. A bika helyét egy kopár folt jelezte a földön: úgy tűnt, valami a fűvel együtt kebelezte be az alvadt vért, amely a marha után maradt hátra.

Az biztos, hogy nem az angyalok voltak! Valami sokkal nagyobb... – gondolta Keme. Reszketve a folt közepére helyezte a kinyitott üveget, azután visszaiszkolt az örpózna fénykörébe, és onnan leste, történik-e valami. A sötétben rettenetes dolgok ólálkodtak, legalábbis a fiú képzelete azonnal benépesítette velük a fekete vásznat.

Az angyalok azonban csak nem jöttek, és Keme egyre inkább elkeseredett. Otthon egészen máshogy képzelte el a helyzetet: arra gondolt, az apró állatok azonnal megjelennek, és hálásan a nektárra vetik magukat. Most, hogy a sötét mező szélén álldogált, rájött, mennyire naiv is volt.

Az angyalok nem fognak eljönni.

Fázósan összehúzta magán a poncsót, és morcosan felnézett az égre. Odafenn, a tiszta égbolton jól látszott a Kékhold gömbje, amely mindig ugyanazon a ponton állt. Onnan indult lefelé az űrlift vonala, amely jelenleg nem látszott, ám az egyetlen kapcsolatot jelentette számukra a világűrrel és Caballal, ahonnan a szülei származtak. A Mundoon eleinte csupán egy átmeneti állomás volt, ahol átvészelték a szülőföldjüket lassacskán elpusztító háborút, ám fél évszázad múltán úgy tűnt, végleg itt ragadtak az ellenséges környezetben.

Keme már a Mundoon született, ezt a bolygót tekintette otthonának. Számára ismeretlenek voltak a fejlett világ vívmányai: még sohasem látott az örpóznánál bonyolultabb gépet közléről. A veszélyes állatok és növények ugyanolyan magától értetődő részei voltak az életének, mint a napfény vagy az eső.

Nagyot sóhajtott, azután megfordult, hogy hazainduljon, de a fénykör szélénél megtorpant. Orenda szavai jutottak eszébe. *Talán valóban olyanok, mint a cápák!*

A zombékos kaktuszszerű szörnyűségeket is rejtett, melyek horgas tüskéit nem lehetett kihúzni anélkül, hogy bele ne törtek volna a sebbe. Keme óvatosan leszakított egy tüskét, majd letörte a horgot a végéről, és elégedetten szemlélte a gonosz kinézetű tüt. Egy pillanatra elbizonytalanodott, azután arra gondolt, hogy ha most visszafordul, feleslegesen tette meg a veszélyes utat idáig a hidegben.

Összeszorította a fogát, és a tüt az ujjába döfte, majd azonnal ki is rántotta.

– Aú! – szisszent fel halkán, és a szájába akarta kapni az ujját, ám az utolsó pillanatban visszafogta magát. A nektárhoz sietett, és hagyta, hogy a bőrén egyre kövérebbre hízó vércsepp az üvegbe essen. Még néhány cseppet kisajtol, azután visszaiszkolt az oszlop mellé, leguggolt, és nagyokat ásítva tovább várakozott.

Néhány perccel később fehér alakok váltak ki a sötétségből, és a nektár körül kezdtek keringeni. Keme először azt hitte, rosszul lát, és felállt, mire a fehér foltok szétrebbentek.

Angyalok!

Izgatott lett, és egy bátortalan lépést tett a nektárosüveg felé, hogy jobban lásson. Egy fehér alak pihent az üveg peremén, és mohón lefetyelte a vértől vöröses zselét. Keme gyomra egy pillanatra felfordult, mikor arra gondolt, milyen íze lehet az elegynek, ám az angyal szemlátomást nem talált benne kivetnivalót.

Mikor még egyet lépett előre, a lény hirtelen fellebbent az üvegről, és a fiú feje felé repült követheletlen sebességgel. Keme rémulően az arca elé kapta a kezét, ám mikor semmi sem történt, lassan leengedte. Az angyal ott lebegett előtte a levegőben, alig karnyi távolságra; apró szeme óriásira tágult a fiú mögül áradó fénytől.

– Megijesztettél! – mondta neki Keme, mire az angyal pislantott egyet. Így figyelték egymást néhány hosszú másodpercen keresztül.

Az állatka gyönyörű volt, és a fiú teljesen elfelejtette, mennyire veszélyes: óvatosan kinyúlt, és egy ujjával megpróbálta megérinteni az apró lényt, az azonban hátrébb lebegett, hogy ne érhesse el.

– Te figyeltél minket tegnap, igaz? Te is kíváncsi vagy!

A lény, mintha nyugtázná az állítást, megbillentette a testét, majd egy gyors manőverrel visszarepült az üveghez, és újra lefetyelni kezdett. Keme mozdulatlanul figyelte, nem akarta elriasztani.

Az angyal egyszer csak elrepült, és nem is tért vissza, hiába várt rá végtelennek tűnő perceken keresztül. A fiú arcára először csalódottság ült ki, mivel többet várt a találkozástól, de azután ráébredt, hogy elsőre ennél többet aligha érhetett volna el. Elmosolyodott.

Ahogy teltek a napok, úgy lett az angyal egyre óvatlanabb, Keme pedig egyre fáradtabb. Minden éjjel visszatért az állathoz, ám az éjszakázásnak megvolt az ára: már harmadszor aludt el az iskolában, amit a tanítója nem nézett jó szemmel. Félő volt, hogy hamarosan szól a dolgról az apjának, ami a kirándulások végét jelentette volna.

Kezdeti lelkesedése hamar elapadt, de helyét átvette valamiféle konok eltökéltség, amely mégis visszahajtotta a mezőre esténként. Úgy érezte, meg *kell* változtatnia az apró lény viselkedését. Ahhoz még túl kicsi volt, hogy az indítékain gondolkodjon, de azt tudta, hogy szüksége van valakire — vagy valamire —, akinek ő a legfontosabb a világon. Régen anyja volt ez, és most kétségbeesetten kutatott valami után, ami képes betölteni az utána maradt űrt.

Apjával egyre jobban eltávolodtak egymástól. Keme nem egyszer úgy érezte, hogy a férfi képtelen ránézni — mintha minduntalan Shimára emlékeztetné. Ugyan lelkiismeretesen gondoskodott róla, de keveset beszéltek egymással, ha pedig mégis, mindketten óvatosan elkerültek minden témát, ami a nőre emlékeztette őket.

A terv, hogy Keme megszelídíti az állatot, eleinte körvonalak nélküli vágy volt csupán, azonban ahogy teltek a napok, egyre inkább testet öltött, és olyan feladatok megoldására ösztönözte, melyekre korábban nem is gondolt. Otthon egy tágas ketrecet épített titokban, vesszőkből, drótokból és fakéregből. Úgy gondolta, ha megszelídítette, ez lesz az angyal lakóhelye, mikor hazaköltözik hozzájuk. Már azt is kifundálta, hogyan veszi rá az állatot, hogy vele tartson.

A nektárt alkalomról alkalomra közelebb helyezte a fényhez, és egyre kevesebb vért csepegtetett belé, míg végül teljesen leállt vele. A csalás ellenére az angyal ugyanúgy megjelent: szemlátomást megszokta az ingyenvacsorát.

– Milyen napod volt? – kérdezte tőle Keme, miközben mellé guggolt.

A lény az üveg szélébe kapaszkodott, és úgy nyalogatta az édes zselét; már nem törődött a fiú közelségével. Alig egy karnyújtásnyira voltak egymástól, de Keme visszafogta magát, és nem próbálta

megsimogatni az állatot. Eddigi próbálkozásai kudarccal végződtek: az angyal azonnal kerekelt, amint hozzáért.

– Én megint elaludtam, és a tanító mérges volt rám; azt mondta, ha újra megtörténik, szólni fog apámnak. Ha megteszi, bajban leszünk... főleg én!

A lény egy pillanatra ránézett, mintha értené a problémát, azután folytatta a táplálkozást. Keme óvatosan felé nyúlt, ám mikor az ujjai már csak centiméterekre voltak az angyaltól, az megmerevedett, és csapásra készen megemelte a szárnyait. A fiú erre kissé visszahúzta a kezét, mire amaz újra lefetyelni kezdett.

– Nem kell félned tőlem, csak jót akarok neked. Én hoztam ezt a finomságot is! Ízlik, ugye? Én nagyon szeretem...

Miközben beszélt, ujjjaival rettentő óvatosan megtette az utolsó millimétereket az állat bundájáig. A szíve a torkában dobogott. Nem tudta, mi fog történni. *Újra elrepül? Vagy megharap? Vagy végre hagyja magát?*

Az angyal megmerevedett, és a szárnyai meglebbentek, ahogy Keme apró ujjai a bundájához értek, de nem tett semmit, csak várta, hogy mi fog történni, a fiú pedig lassan, gyengéden simogatni kezdte a selymes szőrszálakat. Mikor megérezte az apró test melegét és a törekeny csontokat a lény bőre alatt, a szája szétnyílt az áhítattól és a csodálkozástól.

Másodpercekkel később az állatka újra lefetyelni kezdett, a fiú szívét pedig leírhatatlan boldogság és büszkeség öntötte el. *Sikerült!*

– Látod? Nem akarlak bántani! – mondta halkán.

Másnap Keme egy nektárral teli tálkát tartott a kezében, úgy várta az angyalt, és mikor az végre megérkezett, izgatottan figyelte, hogy mihez kezd. A kis állat csillogó villámként cikázott körülötte, és egyre kisebb köröket írt le. Egy pillanatra leszállt Keme kezére, de azonnal tovább is repült, hogy biztos legyen benne: az embergyerek ezúttal sem akarja becsapni.

Végül megállapodott a fiú kezén, és csápjaival a bőrét vizsgálgatta. Keme hirtelen megrémült; attól tartott, az angyalt elcsábítja a kezében áramló vér, és megharapja, ám az állat kisvártatva összecuska a szárnyait, és lefetyelni kezdte a parányi tálka tartalmát.

– Ügyes vagy! – dicsérte a fiú megkönnyebbülten.

Az angyal meglebbentette a szárnyait, mintha nyugtázná az elismerést.

– Hazajössz velem? Soha többé nem kell vért enned, és biztonságban leszel! Mindennap adok neked finom nektárt!

A Mundoon ismeretlen volt a háziállatok fogalma. Ha a telepeseknek lett volna elég erőforrásuk, akkor is haszonállatokat „honosítottak” volna először, főleg birkákat a gyapjúhoz. A helyi fajok megszelídítésével pedig senki sem próbálkozott... eddig.

Keme vigyorogni kezdett, majd mikor az angyal megelégette a simogatást, és elrepült az éjszakába, kacagva utána szaladt. A diadal megrészegítette! Még sohasem érzett ilyet... még sohasem oldott meg ennyire nehéz feladatot a saját erejéből! A mező fekete leple most óvó köpenyként ölelte körül, a képzeletbeli szörnyek messzire szaladtak...

Az apró, vörös rovar ekkor csípte meg.

Az oszlop fényénél halálra váltan nézegette a tenyerén szétmorzsolódott, borsónyi testet, melyet azonnal agyoncsapott, mikor megérezte a szúrást a nyakánál. Rettenetesen megrémült, hiszen a valami akár mérgező is lehetett, ám azzal nyugtatta magát, hogy az oszlophoz ennyire közel nem élhetnek túlzottan veszélyes teremtmények. Eszébe ötlött, hogy azonnal felkeresi Orendát vagy valamelyik másik gyógyítót, ám ahogy teltek a másodpercek, és vadul doboló szíve megnyugodott, ráébredt, ez milyen következményekkel járna.

Semmi bajom, csak egy csípés! Viszont ha megtudják, hogy idekint jártam, többé nem látogathatom meg az anyalt!

Ezt nem hagyhatta, így erőt vett magán, összeszorította a száját, és hazafelé indult.

Azonban megpróbáltatásainak még korántsem volt vége: már akkor tudta, hogy nagy bajban van, mikor meglátta a sátor bejárata körül kiszivárgó fényt. *Apa otthon van!* – gondolta. Megállt, és azon törte a fejét, hogyan magyarázhatná ki az éjszakai csavargást, ám semmi sem jutott az eszébe. Nem maradt más választása, nagy levegőt vett, majd óvatosan kitárta az ajtót.

Odabenn apja várt rá, kivörösödött arccal. Keme, amint meglátta, lesütötte a szemét, és megállt. Nosh ugyan sohasem bánt vele durván, de eleddig még nem is csinált az éjszakai kiránduláshoz fogható dolgot.

– Hol voltál? – kérdezte a férfi idegesen, és lerakta a kezében tartott meggyújtatlan fáklyát. Úgy tűnt, épp most indult volna a keresésére.

– El – mondta a fiú halkán, és azon törte a fejét, mit is hazudjon apjának. A zsombékos még nappal is rendkívül veszélyes helynek számított, és biztos volt benne, ha Nosh megtudja, hol töltötte az éjszakát, rettentő mérges lesz.

– Hol?

– Én... felébredtem, és nem voltatál itthon. Téged kerestelek.

A hazugság szemlátomást szíven találta a férfit. Dühre azonnal elpárolgott, arcából kifutott a szín, és szégyenre adta át a helyét. Tekintete valahová oldalra rebent, hogy elkerülje a fiú szemét.

– Én csak... sétáltam.

Csend ereszkedett közéjük. Keme úgy érezte, mondania kell valamit, de semmi olyan nem jutott eszébe, ami ne az anygallal vagy anyjával lett volna kapcsolatban, így hát inkább hallgatott.

Lehányta magáról a ruháit, bemászott a hálósákjába, és a fal felé fordult.

– Aludj jól! – mondta neki a férfi halkán.

– Te is, apa!

– Minden jóra fordul.

A fiú nem válaszolt. Mióta az anygallal találkozott, maga is hitt ebben, de ezt nem mondhatta el apjának. Lehunyta a szemét, és várta, hogy a férfi mondjon még valamit, de az csendben maradt. Halk neszezés hallatszott, amint lefekvéshez készült.

Keme még megvakarta a nyakán a kellemetlenül viszkető csípést, azután győzött a fáradtság, és mély álomba szenderült.

Néhány nappal később Nosh sokáig figyelte az alvást színlelő fiút, mielőtt elindult volna: Keme hallotta a szuszogását a kicsiny térben, és nem mert megmozdulni, nehogy árulkodó jelet adjon. Végül aztán a férfi meggyőzte magát, hogy fia elaludt: faajtó csukódása hallatszott, azután csend borult a házra.

Keme néhány perccel később nehézkesen öltözködni kezdett. Tudta, talán ez lesz az utolsó alkalom, amikor elszökhet hazulról, és az utolsó esélye arra, hogy hazavigye az anygalt. Arca néha fájdalmasan megrándult: végre egyedül volt, már nem kellett titkolnia fájdalmát. Az egyik sípcsontja elviselhetetlenül sajgott, szívébe néha megmagyarázhatatlan fájdalom nyilallt, és bal karjának ujjai is érzéketlenné zsibbadtak. Valami nagyon nem volt rendben a testével — nyilván a csípés következtében —, és már nem mert tovább kockáztatni... ám nem akarta feladni az anygallal kapcsolatos tervét sem.

El kell mennem Orendához! De előbb...

Összeszorította a fogát, felmarta a nektárt, és amilyen gyorsan csak tudott, a mezőre sietett, majd alig húsz perccel később idegesen bámulta a kezén fészkelődő állatot.

– Most pedig hazaviszlek, rendben? – mondta halk, remegő hangon, és a szeme elé emelte a kezébe csimpaszkodó anygalt. Ujjai ismét elzsibbadtak, alig érezte a lény karmait, amint a bőrére kapaszkodnak.

Az állatka bolyhos csápjai szétnyíltak, és rezegve szaglászta a levegőt. Egy pillanatra abbahagyta a lefetyelést, fekete szeme a fiúba mélyedt, majd újra visszatért a nektárhoz.

– Csináltam neked egy tágas kalitkát. Nagyon fog tetszeni! Még nem a legszebb, de ha már nem kell titkolóznom, apa biztos segít építeni egy sokkal jobbat.

Óvatosan az állat hátra tette a másik kezét, úgy, hogy a szárnyak szabadon mozoghassanak az ujjai között. Már kitapasztalta, hogy az angyal nagyon érzékeny arra, ha hozzájuk ér. Lassú, bicegő léptekkel a Város irányába indult, de az állat nem törődött vele – csak akkor lett ideges, mikor egy-egy őrpózna közelében haladtak el. Ilyenkor mocoogni kezdett, de Keme gyengéd simogatása megnyugtatta.

– Nincs semmi baj! Nyugi! Mindjárt otthon vagyunk! – mondta lihegve, de leginkább magát akarta meggyőzni. A mellkasa szorított, úgy érezte, mintha szíve csapdába esett állatként küzdené odabent.

Akár az angyal...

Egy ideig úgy tűnt, az akadályok ellenére sikerrel jár, ám a mezők szélén, a Város külső határának közelében a póznák megszorodtak. Mikor az egyik fénykörét elhagyták, már ott is volt a másik, és Keme itt nem tudta olyan nagy ívben elkerülni őket, mint odakint. Az angyal egyre feszültebbé vált, és egyre többször kellett megállnia, hogy megnyugtassa. Ráadásul az oszlopok is mind furcsábban viselkedtek: talán érezték a nemkívánatos betolakodó jelenlétét, mert a szokásosnál is fényesebben ragyogtak, és egyre tisztábban kivehető zümmögést árasztottak magukból.

Az állat egyszer csak megunt a kirándulást. Ide-oda kezdett furakodni Keme ujjai között, hogy kikerüljön börtönéből, de mindenütt húsfalakba ütközött, amitől csak még idegesebbé vált. A hozzájuk legközelebb álló pózna egyre hangosabb zümmögésbe fogott.

– Nyugi! Nyugodj meg! – kérlelte a fiú egyre idegesebben.

Az állat szárnyai felmeredtek, mint mikor indulni készül, de azonnal Keme zibogó ujjainak ütköztek, amelyek erre reflexszerűen összezáródtak körülötte. Az angyal megvadult, és kaparni kezdte a fiú tenyerét apró karmaival.

– Ne! Maradj nyugton! *Nem akarom, hogy elmenj!* – könyörgött neki Keme.

Ekkor az angyal megmarta.

A fiú érezte, amint a tüéles fogak tenyerének lágy részébe fúródnak, és úgy perzselik, mintha izzó szögek lennének. Könnyek szöktek a szemébe. Rémulten felsikoltott, elrántotta a kezét, az állat pedig kiszabadult. Az idő lelassult, és egy végtelen másodpercig egymásra bámultak.

Az apró lény hosszú fogain egy vércsepp csillogott, majd a szőrére cseppent, ahonnan nyom nélkül gördült tovább lefelé. Az őrpózna vakító fényénél az angyal úgy izzott, mintha valóban a mennyekből szállt volna alá, fésűs csápokból álló glóriája szétnyílt, hogy segítse a tájékozódást. Egy pillanatig olyan tekintetet vetett a fiúra, mintha bánná a történeteket, azután...

Fülsüketítő csattanás hallatszott, és az őrpóznából előtörő ív elvakította Kemét; érezte, amint a karján felmerednek a szőrszálak. Ép karját a szeme elé kapta, de így is másodpercekre elveszítette a látását. Az orra ózon és égett szőr szagával telt meg.

Mire a fejét rázva végre visszanyerte látását, szörnyű kép tárult a szeme elé: a fűben egy apró, megfeketedett test hevert. Csak a hátából kiálló, szivárványszínű szárnyak árulták el, hogy az angyal az.

– Jaj, ne! – lehelte kétségbeesetten. A fájdalommal mit sem törődve letérdelt, és egyik ujjával óvatosan megérintette az állatot, ám ezzel csupán azt érte el, hogy az egyik szárny lepottyant az elszenesedett tetemről.

Elpusztítottam.

Keme csak nézte, agyát lebénította a visszafordíthatatlan veszteség érzése, majd az oszlopra emelte tekintetét, amely már nem zümmögött, csak egykedvűen ontotta magából a fehér fényt, mintha mi sem történt volna az imént.

A fiúból előtört a megállíthatatlan, keserves zokogás.

Percekbe telt, mire végre meg tudott mozdulni, és merev, szögletes mozdulatokkal ásni kezdett. Nem volt más szerszáma, ezért a kezét használta. Alig látott valamit: könnyei végigfutottak arcán, azután remegő ajkáról a ruhájára és a földre csepegték.

– Sajnálom! – suttogta újra és újra, ahogy apró gödröt kapart a nedves fű közt. Föld ragadt a tenyerén lévő sebbe, de nem foglalkozott vele.

Mikor a sír már elég nagy lett, egy levéllel belekotorta az angyal maradványait. Nem mert hozzáérni a fekete testhez. Melléhelyezte a szárnyait, azután körülrakta fűvel, lefedte néhány páfránylevéllel, és végül befedte földdel, mely sárként ragadt könnyektől átázott ruhájára. Az apró sír tetejére az orvosságos kerék jelét rajzolta, amely népének hite szerint az élet örök körforgását szimbolizálta.

Nagy nehezen feltápáskodott, amitől ismét fájdalom nyilallt a mellkasába.

– Meghaltál, hogy mi élhessünk – idézte a felnőttektől hallott rigmust, melyet állatok leölésekor mondtak, ám a szavak most egyáltalán nem tűntek helyénvalónak.

Meghaltál, mert én ostoba voltam!

– Sajnálom – mondta még egyszer búcsúzóul, és nagyot sóhajtott, hogy ellazítsa a szívét szorító bilincset.

Egy darabig még várt, hátha az angyal ad valamilyen jelet, hogy megbocsát neki, ám semmi sem történt — ő pedig könnyeit nyelve elindult hazafelé.

Már majdnem a Város határáig jutott, mikor szervezete nem bírta tovább a megpróbáltatásokat, és összeesett.

Arra eszmélt, hogy valaki bökdösi.

– Ébredszik! – hallotta Orenda hangját, mire kinyitotta a szemét.

A saját ágyában feküdt, a sámánt és apját látta maga előtt. Nosh mellette ült, arcán érzelmek sora futott át alig követhető sebességgel. A megkönnyebbülést düh váltotta... majd az értetlenség és aggodalom következtek. A férfi hetek óta először *valóban* rá nézett, és a fiú végre újra közel érezte magához.

– Jól vagy, Keme? – kérdezte Nosh, és gyengéden megfogta fia kezét.

A fiú maga sem tudta, mit válaszoljon. Ahogy fejben végigvizsgálta a testét, észrevette, hogy a fájdalmai megszűntek, és már a mellkasa sem szorít. Csak a keze fájt pokolian ott, ahol az angyal megmarta.

Az angyal!

A gondolat magával hozta a korábban történetek emlékeit, a fiú szája legörbült, és sírni kezdett.

Apja tehetetlenül figyelte.

– Fáj valamid?

A fiú megrázta a fejét, azután feltartotta a kezét, melyen takaros kötés díszelgett, de a körmei alatt még mindig fekete félholdak díszeltek a földtől.

– A karod miatt ne aggódj, kitisztítottam a sebet. Hamarosan rendbe jön – mondta a sámánasszony vigasztalóan.

– Keme, mi történt? – kérdezte az apja. – A Város szélén találtak meg, véresen és sárosan!

– Én... mindent elrontottam...

– Hogy érted?

A fiú nagyot nyelt, és megvonta a vállát.

– Apa, csináltál már *rosszat*? – szipogta.

– Rosszat?

– Rossz dolgot... egy nagyon rossz dolgot, amit szeretnél volna visszacsinálni... de nem lehet.

– Hát persze! Mindenki csinál.

Keme csillogó, komoly szemmel nézett apjára.

– Miattam... meghalt egy angyal – bökte ki nagy nehezen.
– Egy angyal?
– Orenda... fogtündérnek hívta.
– Ó!
– Haza akartam hozni. Azt akartam, hogy ő legyen a háziállatom... hogy meggyógyítsa anyát... hogy ne legyek egyedül... de megharapott, én pedig elengedtem, és ő... elpusztult. Az egyik átkozott pózna megölte! Azután... eltemettem.
– Sajnálom, Keme – mondta a férfi.
– Én is – szipogta a fiú a sírástól duzzadt szemmel.
– Tudod, az angyal csak azt tette, amit a természete diktált. Nem kényszeríthetsz valakit arra, hogy más legyen, mint ami... Ugyan mihez kezdtél volna vele a Városban? Ketrebe zárod, hogy ott élje le az életét?
Keme elvörösödött a szégyentől, és lesütötte a szemét.
– Én csak azt akartam, hogy valaki engem szeressen a legjobban! Mint anya...
– Ó, Keme!
Nosh átölelte a fiút, aki hálásan fúrta arcát a férfi ruhájába.
– Azt hittem, hogy a jó szellemek küldték hozzám az angyalt, hogy megmenthessem anyát – mondta tompa hangon.
Csend ereszkedett közékük, végül Orenda szólalt meg.
– Én már nem tudok többet segíteni nektek, és nagyon késő van. Vár az ágy, minden jót nektek!
– Köszönjük, sámánasszony – mondta halkán Nosh, és Keme is kibontakozott az öleléséből.
– Köszönöm, hogy meggyógyítottál!
– Ugyan már, csak kitisztítottam a sebet, és bekötöttem a kezed. Nem olyan nagy művészet ez! – mosolyodott el a nő.
– Én a zsidbadásra gondoltam, meg a fájdalomra... itt – tette a fiú kezét a szívére, de Orenda csak értetlenül meredt rá.
– Én ugyan nem csináltam veled semmit!
– Pár napja... megcsípett valami a nyakamnál, és nagyon beteg lettem... nem mertem elmondani apának az angyal miatt. – Szégyenlősen lesütötte a szemét, attól tartott, Nosh mérges lesz rá, ám a férfi csak szeretetteljesen végigsimított a hátán.
– Az a lényeg, hogy már jól vagy!
– Hogy nézett ki az a valami? – kérdezte a nő a homlokát ráncolva.
– Pici volt, és vörös... mint egy bolha.
A két felnőtt olyan döbbenettel nézett a rá, hogy ijedten összehúzta magát.
– Az, fiam, egy *tűzbolha* volt! – mondta a sámán izgatottan. – A csípésükkel olyan spórákat juttatnak a vérbe, melyek vörösvértestekkel veszik körül magukat, így játsszák ki az immunrendszert. Az emberekben szerencsére nem tudnak kifejlődni, de vérömlenyeket okoznak, azok pedig mindenféle vérellátással kapcsolatos gondokat. Édesanyádékat is ilyenek támadták meg!
– Az nem lehet! – rázta meg a fejét Keme. – Anya *nagyon* hamar lett *nagyon* beteg!
– Igen, ám az ő teste tele volt csípésekkel! – mondta a nő.
– De Keme mitől lett jobban? – kérdezte Nosh értetlenül.
– Bármi lehet – rázta meg a fejét Orenda csalódottan. – Sajnos nincsenek kellően fejlett eszközeim, hogy kiderítsem.
A fiú zavartan nézett rá. A megoldás annyira egyszerűnek tűnt, hogy nem értette, a sámán miért nem gondol rá. Félénken felemelte bekötözött kezét — attól félt, bolondot csinál magából.
– Talán a harapástól lehet – mondta óvatosan.
– Te jó ég! Hát persze! – suttogta Orenda tágra nyílt szemmel. – A vérszívók a harapással együtt rengeteg kémiai anyagot juttatnak a testbe, hogy friss maradjon a seb! Valószínűleg feloldotta a

vérrögöket... vagy elpusztította a spórákat! Ugyan én is próbálkoztam hasonlóval, ám kudarcot vallottam.

– Akkor... az angyal mentette meg az életemet?

– Ó, igen! És talán édesanyádon is segíthet!

Nosh megragadta a fiú vállát, a szeme lelkesedéstől csillogott.

– Keme, el tudsz kapni még egy angyalt?

– Hát persze! Csak nektár kell hozzá, meg egy kis vér... és türelem – válaszolta Keme, azután boldogan elmosolyodott.

Most már biztosan tudta, hogy az angyalt a Nagy Szellem küldte hozzájuk.